

Király Zoltán

HÁBORÚ HOTEL LISSZABON

este végre nyugodhat kicsit
kelet-európai térded,
25 kilométer gyaloglás után
leülsz egy narancsfa alá egy padra
a *Travessa da Laranjeirán*.
előveszed a kétdecis ginjás üveget,
amit egy muszlim árustól
vásároltál jócskán feláron,
de csakis akkor,
mikor az üzlete közepére
kiterített imaszőnyegen befejezte imáját.
a ginja likőrnek aranyos, persze,
– vizet sem vihet az általad
gyártott feketeribizli-likőrnek–

szóval,

már túl vagy a Salazar-diktatúra
alatt működő portugál ellenállást
bemutató múzeum nyomasztó kiállítótermein,
bár vélhetően sokáig él majd benned
a láncra vert mozambiki és angolai
rabszolgák fotója, a megfigyelési
dossziékból kialakított fal,
a csont-és-bőrre éheztetett foglyok fényképe.

erről jut eszedbe, milyen fontos lenne
nem-diktatúrák nincstelenségében felnőni,
ahol a villanyáram meg a banán
csak a kifestőkönyvben sejlik fel,
és egyáltalán nem baj, hogy nincs mit enni,
hiszen holnap sem lesz mit.

mintha ismerős lenne ez
a helyzetcsomag számodra,
mintha már álmodtál volna ilyet,
vagy filmen láttad volna,
már-már érzed is a nemlétező
zöld banán ízét, amit Babinál lehetett
vásárolni évente egyszer
a kolozsvári albinában.
mindeközben Ceaușescu elvtárs
utolsó beszédét sugározta
az 5 inches fekete-fehér sporttévé,
de tulajdonképpen akkor nem is zavart annyira,
sem a tévé, sem a zöld banán hiánya,
utóbbiról mindenki tudta, hogy december
közepe körül feltűnik majd az üzletekben.

tehát,

végre ülhetsz pár percig egy padon
egy narancsfa alatt, a *Chiado* negyedben,
mikor a szemben levő padra
egy család telepedik le.
láttad már őket a nap folyamán
a város nyüzsgésében,
szokatlan látvány, úgy néztek ki,
mint egy nagyon siető,
szedett-vedett olasz család.

az ötven körüli nő rutinosan
kap elő egy kockás pokrócot,
betakarja vele a két
öt-hét év körüli szóke kislányt,
a lányok ismerik a műveletet,
bekuporodnak a pokróc alá,
egymás között ukránul
vagy oroszul beszélnek.
a férj angolul kér egy cigit,
adom is.

próbálok értelmezni a helyzetet,
iszom egy kortyot a ginjából,
és kezd világossá válni,
ők aludni jöttek a padra.
a nő műanyag poharakat
vesz elő rafiaszatyrából.
mikor elköszönök,
hibátlan british english kiejtéssel
kér elnézést a zavarásért
és kíván jó éjszakát.

később az airbnb-ben,
portói bort szürcsölgetve
azon gondolkodom:
kik is lehetek ők, honnan és
hogyan jutottak a
chiadói narancsfák alá,
és mi lesz a szőke lányokkal?
.....
mélységesen szégyellem,
hogyan zavaromban meg sem kérdeztem,
segíthetnék-e rajtuk valamiben.

Lisszabon, 2025. február 13. – Kolozsvár, március 2.

KETRECVERS

költő barátaimnak

jé az ott egy
élő költő
a rácsok mögött
ketrecbe zárva!

de cuki!
etetni lehetne
le is lehetne köpni

szidni lehetne
– tuti nem értené –
dobigálhatnánk
neki csokoládét
vagy kockacukrot
szárazkenyeret
ketrecébe
egy-egy
buta szelfit is
elbírna búrája.

jézusom
hogy zabálja
a szőlőcukrot!

nézd már azt a fejet
ahogy nem
találja cigarettáját
átkutatja
összes zsebét
egy korty
fény után
jól tudja
van nála
egy kis adag
megváltás
keresi
lennie kell
valahol
mindenkori
jó szónak
érted is ír.

ne feledjétek
az ott egy
költő ketrecbe
zárva.